

opusdei.org

Prekvapujúci aspekt Kristovho vzkriesenia: jeho pokora (27)

V dnešnej katechéze pápež Lev XIV vysvetlil, ako vzkriesený Pán neprejavuje svoju prítomnosť okázalým spôsobom, nenásilne nezasahuje do viery učeníkov, ale naopak, približuje sa k nim diskkrétne.

08.10.2025

III. Veľká noc Ježiša

10. Roznietiť. „Či nám nehorelo srdce?“

Čítanie: Lk 24, 30-32

A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. Tu si povedali: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Dnes by som vás chcel pozvať k zamysleniu sa nad jedným prekvapujúcim aspektom Kristovho zmŕtvychvstania - nad jeho pokorou. Keď si pripomenieme príbeh z evanjelia, zistíme, že vzkriesený Pán

nerobí nič veľkolepé, aby získal vieru svojich učeníkov. Neobjavuje sa obklopený zástupmi anjelov, nerobí žiadne okázalé gestá, nehovorí slávnostné reči, aby odhalil tajomstvá vesmíru. Naopak, približuje sa diskkrétne, ako obyčajný pocestný, ako hladný človek, ktorý prosí o kúsok chleba (porov. Lk 24, 15.41).

Mária Magdaléna si ho pomýli so záhradníkom (porov. Jn 20,15). Emauzskí učeníci sa domnievajú, že je cudzinec (porov. Lk 24,18). Peter a ostatní rybári si myslia, že je to nejaký náhodný okoloidúci (porov. Jn 21,4). My by sme očakávali špeciálne efekty, mocné znamenia, presvedčivé dôkazy. Pán po tom však netúži. Uprednostňuje prejavy blízkosti, normálnosti, a spoločné stolovanie.

Bratia a sestry, v tomto nachádzame cenné posolstvo. Zmŕtvychvstanie nie je divadelným predstavením, ale

ide o tichú premenu, ktorá napĺňa zmyslom každý ľudský skutok. Vzkriesený Ježiš je pred svojimi učeníkmi kúsok ryby, čo nie je nepodstatný detail, ale potvrdenie, že naše telo, naša história či naše vzťahy nie sú len obalom, ktorý treba zahodiť. Naopak, sú predurčené na plnosť života. Vzkriesenie neznamenať stať sa prchavými duchmi, ale vstúpiť do hlbšieho spoločenstva s Bohom a s bratmi, do ľudskosti premenenej láskou.

V Kristovom vzkriesení sa všetko môže stať milosťou, aj tie najobyčajnejšie veci, či už jeme, pracujeme, čakáme, staráme sa o dom, alebo podporujeme priateľa. Vzkriesenie nezavracia život času a námahy, ale mení jeho zmysel, „chuť.“ Každý čin, ktorý konáme vo vďačnosti a v spoločenstve, predznamenáva Božie kráľovstvo.

Existuje však prekážka, ktorá nám často bráni rozpoznať prítomnosť Krista v každodennom živote. Ide o predpoklad, že radosť musí byť bez bolesti. Emauzskí učenici kráčajú smutní, pretože dúfali v iný koniec, v Mesiáša, ktorý nepozná kríž. Napriek tomu, že počuli, že hrob je prázdny, nedokážu sa usmievať. Ježiš sa však k nim pridá a trpezlivo im pomáha pochopiť, že bolesť nie je popretím prislúbenia, ale cestou, skrze ktorú Boh prejavil veľkosť svojej lásky (porov. Lk 24, 13-27).

Keď sa napokon posadia s Ním za stôl a lámu chlieb, otvorí sa im oči. Uvedomia si, že ich srdcia už horeli, hoci to vtedy nevedeli (porov. Lk 24, 28-32). To je najväčšie prekvapenie - zistiť, že pod popolom sklamaní a únavy sa vždy skrýva živý uhlík, ktorý čaká len na to, aby ho niekto roznieť.

Bratia a sestry, Kristovo zmŕtvychvstanie nás učí, že neexistuje príbeh, ktorý by bol natoľko poznačený sklamaním alebo hriechom, aby ho nemohla navštíviť nádej. Žiaden pád nie je definitívny, žiadna noc netrvá večne, žiadna rana nie je odsúdená na to, aby zostala navždy otvorená. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa môžeme cítiť vzdialení, stratení alebo nehodní, neexistuje vzdialenosť, ktorá by mohla uhasiť neochvejnú silu Božej lásky.

Niekedy si myslíme, že Pán nás navštevuje len v momentoch rozjímania alebo duchovného zápalu, keď sa cítime dobre, keď sa náš život javí ako usporiadaný a jasný. Vzkriesený Pán sa nám však približuje práve na tých najtemnejších miestach - v našich zlyhaniach, v naštrbených vzťahoch, v každodenných útrapách, ktoré nesieme na svojich pleciach, v pochybnostiach, ktoré nás odrádzajú.

Nič z toho, čím sme, žiadna oblasť našej existencie, mu nie je cudzia.

Dnes vzkriesený Pán stojí po boku každého z nás, keď kráčame po našich cestách – cestách práce a úsilia, ale aj cestách utrpenia a osamelosti – a s nekonečnou jemnosťou nás žiada, aby sme mu dovolili zahriať naše srdcia.

Nevnucuje sa nám, nežiada, aby sme ho hneď spoznali. Trpezlivo čaká na okamih, keď sa naše oči otvoria, aby uzreli jeho priateľskú tvár, schopnú premeniť sklamanie na očakávanie plné dôvery, smútok na vďačnosť, rezignáciu na nádej.

Vzkriesený nám chce len prejavíť svoju prítomnosť, stať sa naším spoločníkom na ceste a zapáliť v nás istotu, že jeho život je silnejší ako akákoľvek smrť. Prosme teda o milosť, aby sme rozpoznali jeho pokornú a diskrétnu prítomnosť, aby sme nežiadali život bez skúšok, aby

sme objavili, že každá bolesť, ak je naplnená láskou, sa môže stať miestom spoločenstva.

A tak, ako emauzskí učeníci, aj my sa vraciame do svojich domovov so srdcom, ktoré horí radosťou. Jednoduchou radosťou, ktorá neodstráni rany, ale vnesie do nich svetlo. Radosťou, ktorá pramení z istoty, že Pán je živý, kráča s nami, a v každom okamihu nám dáva možnosť začať odznova.

.....

Preklad: Klára Tomášiková

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

sk-sk/article/prekvapujuci-aspekt-
kristovho-vzkriesenia-jeho-pokora/
(19.03.2026)